דכתיב זאת בשני אנשים ושני בועליו דכולי

עלמא לא פליגי דהאשה שותה ושונה דכתיב

תורת כי פליגי באיש אחד ושני בועלין בשני

אנשים ובועל אחד ת"ק סבר תורת אלרבויי

כולהי זאת למעומי איש אחד ובועל אחד

ורבנן בתראי סברי זאת למעומי כולהי תורת

לרבויי שני אנשים ושני בועלין ור' יהודה

זאת למעוטי תרתי תורת לרבות תרתי זאת

למעומי תרתי איש אחד ובועל אחד איש

אחד ושני בועלין תורת לרבויי תרתי שני

אנשים ובועל אחד שני אנשים ושני בועלין:

הדרן עלך היה מביא

היה בנומל את מנחתה מתוך כפיפה מצרית ונותנה לתוך כלי שרת

ידו מתחתיה (מניח של ידו מתחתיה ונותנה על ידה

ומניפה הניף והגיש קמץ יוחקטיר והשאר

נאכל לכהנים יהיה י משקה ואחר כך מקריב

את מנחתה רבי שמעון אומר ^a מקריב את

מנחתה ואח"כ היה משקה שנאמר יואחר

ישקה את האשה את המים אם השקה ואחר

כך הקריב את מנחתה "כשרה: גמ" י אמר

ליה רבי אלעזר לרבי יאשיה דדריה לא

י תיתב אכרעך עד דמפרשת לה להא מילתא

מנין למנחת סומה שמעונה תנופה מנא לן

והגיף כתיב בה בבעלים מגלן יאתיא יד יד

משלמים כתיב הכא 2ולקח הכהן מיד האשה

וכתיב התם נידיו תביאנה מה כאן כהן אף

להלן כהן ומה להלן בעלים אף כאן בעלים

הא כיצד מניח ידו תחת ידי הבעלים ומניף:

הניף והגיש קמץ וכו' היה משקה ואחר כך

מקריב את מנחתה: הא אקרבה הכי קאמר

סדר מנחות כיצד הניף והגיש קמץ והקטיר

והשאר נאכל לכהנים ובהשקאה גופה

פליגי רבי שמעון ורבגן דרבגן סברי משקה

ואח"כ מקריב את מנחתה ורבי שמעון

סבר מקריב את מנחתה ואחר כך משקה

שנאמר יואחר ישקה: ואם השקה

ואחר כך הקריב את מנחתה כשרה:

ותוספות מנחות יח. ד"ה לא

וכו׳ מוכח דגרסתם היה קמץ ומלח והקטיר], ב) [לעיל

יד:], ג) [לקמן כ:], ז) [קדושין לו: וש"ג], ס) [עיין מה שפירשו על זה

שמואל וכו׳], ו) קדושין לו: מכות יח: מנחות סא. סוכה

מו: ז) ולעיל יד:ז, ק) ס"ח

המנחות שטעונות תנופה

שתנופה קודמת להגשה והבאת לרבות כו'. רש"ל,

כ) שייך לע"ב,

הגהות הב"ח

(א) במשנה מניח את ידו

מתחתיה ומניה הניף:

ילשיה וכו' כן פדת הוה ועוד: (ד) ד"ה הכי קלתר וכו' מי קודס זה או זה

או השקאה:

מוסף רש"י

. לר׳ יאשיה דדריה

נזיר כד: בד"ה אמר

נב א מיי' פ"א מהל' סוטה הלי"ב [יג]: א ב מיי׳ פ״ג מהל׳ סוטה הלכה יג סמג עשין נו: ב ג ד מיי׳ שם הלט"ו: ג ה (מיי׳ פ"ד מהלי סומה הלכה יו):

תורה אור השלם וְקָמֵץ הַכֹּהֵן מִן הַמְּנְחָה אֶת אַזְכְּרָתָה וְהַקְטִיר הַמִּזְבַּחָה וְאַחַר ישקה את האשה את .2. וְלָקַח הַכּהוּ מִיַּד הָאָשָּׁה אֵת מִנְּחַת הַקְּנָאת וְהַנִּיף אֶת הַמִּנְחָה לִפְנֵי יְיָ וְהִקְּרִיב אתה אל המזבח:

יָדָיו הְבִיאֶינְהְ אֵת אשי יי את החלב על אָשֵּי יְיָּ אֶוּוֹ וַתְּוֹלֶב עֵּל הָחָזֶה יְבִיאָנוּ אַת הָחְזֶה לְהָנִיף אֹתוֹ הְנוּפָה לִפְנֵי

תום' שאנץ (המשך) י. ובעלים לא הויא חציצה דגזירת הכתוב היא דבעי שניהם אבל התם גבי שני שותפין אם אחד מהם . היה מניח ידו תחת יד שאינו גזירת הכתוב שיהו שניהן שותפין ועוד י״ל דהכא ה״פ דלא מיירי שהכהן מניח ידו תחת ידה ממש דהוי חציצה אלא ר"ל שכהן תופס אויר הכלי למטה והבעלים אוחזים למעלה וליכא חציצה כלל וה"נ מניח גבי ביכורים שהכהן היה אוחז בשפתיו כלומר בשפת הכלי והכעלים למטה וכמו כן גבי מנחת סוטה דאמרי איפכא שיד בעלים יהיה למעלה ויד כהן למטה וכמו כן פי' פ"ק דקידושין גבי הסמיכות והתנופות: גבי הטמיכות ההונופות: הניף והגיש קמץ והקטיר אבל מלח לא קתני דהא פשיטא דכתיב על כל פשיטא וכוניב על כל קרבנך תקריב מלח. וכן במנחות לא קתני מלח אבל לעי׳ ר״פ היה מביא קתני לה לפי ששונה יים שם סדר מנחות באריכות. והניף וקמץ קתני הכא טעונות תנופה כדאמרי בפ׳ כל המנחות באות שאינן טעונות קמיצה כגון מנחת כהן ומנחת נסכים: נ) ומנחתה מתפזרת אבית הדשן. וק' דעל כרח' סבירא ליה להאי תנא --דמקריב מנחתה ואחר כך משקה דאז קידשה בכלי שרת דאי סבירא ליה עדייז בכלי שרת וא״כ עיפוק לחולין ג) וא״כ למה הכי ומ״ק המגלה ואחר כד אמרה טמאה אני נשפכין ומנחתה מתפזרת אבית הדשן דמשמע קרא הקטרה היו משקיז אותה שמא תודה ולא

היה גומל. בירושלמי כתיב ולקח הכהן מיד האשה את מנחת הקנאות וכי על ידו הוא מניף ולא על ידה הוא מניף אלא מכאן שהוא נוטלה מחוך כלי חול ונוחנה בכלי שרת היינו משמע דלא כפירוש רש"י דפירש דבעל היה נוטל ומצינו

למימר דקידוש המנחה כשירה יי בהן מיהו מלוה בכהן ליטול המנחה מידה ומאחר שהיה נוטלה היה נותנה כמו כן לתוך כלי שרת:

וכהן מניח את ידו תחתיה. האי דאינטריך תו למיתני וכהן מניח את ידו תחתיה ולא קתני בסתם ט ומכנים את ידו לאשמועינן דתנופה בכהן ירושלמי וכהן מניח את ידו תחתיה ואין הדבר כיעור מניח מפה ואינו חולך מביא כהן זקן ואפילו תימא כהן ילד שאין ילר הרע מלויה לשעה תני ר' חייא סוטה גידמת שני כהנים מניפין על ידיה אבל בגמרא דידן אמרינן בסוף פרק ארוסה (לקמן דף כז.) דגידמת לא היתה שותה וי"ל דפליגי אי בעינן קרא כדכתיב: הגים והגיש. בירושלמי יליף הא

י דאמר בפרק כל המנחות (דף ס:) והבאת לרבות מנחת העומר להגשה והקריבה לרבות מנחת סוטה להגשה וכתיב בתריה והרים והיכן הוא תנופה כבר קדמה ומהתם יליף נמי דשיריה נאכלין דכתיב בתריה והנותרת מן המנחה לאסרן וגו׳: יואחר ישקה מבעי ליה לשרישומו ניבר. פירוש ואע״פ שהקריב מנחתה כבר והוא הדין אי שלא כדין עבוד כהנים דלא מחקו כלל עד לאחר הקרבה למגילה דמוחק לה בתר הכי ונראה דלאו דוקא נקט דקרא אתי לרישומו ניכר דכיון דכתיב ומחה ממילא שמעינו אי רישומו ניכר דלאו מחוי הוא דהא ממעטינהו התם דאין מטילין קנקנתום לתוך הדיו משום דרישומו ניכר והוי כתב שאינו יכול למחוק אלא עיקר קרא לאם הקריב מנחתה ואחר כך השקה כשירה כדדריש רבי שמעון והשקה קמא והכי אמרינן בירושלמי דלרבנן הקריב מנחתה ואח"כ השקה כשירה והתם דריש אליבייהו דרבנן ואחר ישחה למערערין וה"ג התם ואחר ישקה על כרחה שלא בטובתה מודה ר"ש לחכמים שאם השקה ואחר כך הקריב מנחתה שהיא כשירה ומודים חכמים לר׳

שמעון שאם הקריב את מנחתה ואח"כ השקה שהיא כשירה מה ביניהון מלוה רבנן אמרי מנחת קנאות היא שהיא בודקתה ור"ש אומר המים הן בודקין אותה מאי טעמא דרבנן מנחת זכרון מזכרת עון מאי טעמא דרבי שמעון ובאו בה רבנן אמרי כותב ומוחק ומשקה ומקריב ר"ש אומר כותב ומקריב ומוחק ומשקה כולי עלמא מודו שמחיקה סמוך להשקחה ותו גרסינן התם קרבה מנחתה ואמרה איני שותה מערערין אותה ומשקה אותה בעל כרחה כרבי שמעון ברם כרבנן כבר שתת השתא אית לך למימרא אף על גב דלרבנן דרשינן והשקה בתרא לאונס קא סברי דאונס בתחיקת מגילה חליא מילחא וקרא יחירא קא דרשי לאונס: ורבי

כפיפה כו' והדר איירי מי קודם (י) או השקאה קודם כל אלה או אם כל אלה קודמין להשקאה ופליגי בה רבי שמעון ורבנן:

מחקי לה עד לצורך. וי"ל דמיירי דנמחקה שלא כדין דסבור דמחקוה קודם הקטרה ולעולם ההשקאה הוי אחר הקטרה: **גב"** אמר ר' אלעור בן פדת ר' אלעור לר' יאשיה דריה אמורא היה ובדורו של ר' אלעור ועוד היה בימי ר' אלעור בן פדת ר' יאשיה דר' יונתן בכולי תלמודא והיינו דקאמר לר' יאשיה דריה דלא תימא לר' יאשיה הוא אורח ארעא למימרא ליה הכי שגדול ווקן ממנו היה. ל"ה: לא תיתיב אכרעיך. פי׳ אל תשב

דרבי יהודה דריש זאת למעוטי שאינה שותה ושונה על ידי בעל א׳ אם חזר וקינא לה ודריש תורת לרבות ששותה פעם שניה על ידי בעל שני. ומדקאמר ר' יהודה דע"י בעל שני חוזרת ושותה מכלל דלתנא קמא אפילו בעל א' משקה שני פעמים והיינו דפרכינן ותנא

קמא הא כתיב זאת ומאי קא ממעט מיניה: דכתיב וחת. ומסתברה דהא מיהת קממעט שלא יקנא לה בעל זה פעם חחרת: שני חנשים ושני בועלים. לחחר שהשקה זה מת ונישאת לאחר וקינא לה מבועל אחר: דכתיב תורת. והא מיהת אתא לרבויי: ור' יהודה. סבירא ליה וכו׳ דאחר שריבה הכתוב ומיעט ולא פירש מה ריבה ומה מיעט על כרחך לא מסרן הכתוב אלא לחכמים לפרש לך לפי חכמתם מה ריבה ומה מיעט ומסתברא דריבויא אשני אנשים קאי ואפילו בבועל אחד ולא אשני בועלים ובעל אחד כיון דקינא לה כבר ונמצאת נקיה נראה הדבר שאדם קנטרן הוא ומתכוין להקניטה הילכך לא שנא מחשד ראשון ולא שנא מאחר:

היה נוטל אם מנחמה. הבעל דהא אמרינןי דאין מצות כהונה במנחות אלא מקמילה ואילך והגשה שכל יונתן בכוליה גמרא והיינו דקאמר

לר׳ יאשיה דדריה דלא תימא לרבי יאשיה הזקן דלאו אורח ארעא למימרא ליה הכי שגדול וזקן ממנו היה: בבעלים מנא לן. שתהא האשה מניפה עם הכהן דהא קרא בכהן לחודיה כתיב ולקח הכהן מיד האשה וגו' ובמדבר הן: משלמים. מתנופת חזה ושוק ואימורין דשלמים: ידיו תביאנה. בבעלים כתיב וגבי תנופה כתיב: מה כאן כהן. בסוטה כתיב כהן בתנופת מנחתה: הא אקרבה. קודם השקאה דקתני קמן והקטיר והדר תניא היה משקה: הכי קאמר כו'. הא דתנא רישא הניף והגיש קמץ והקטיר לאו דוקא קודם השקאה נקט ולא איירי בהשקאה כלל אלא איירי בסדר הקרבת מנחת סוטה שכן הוא תנופה והגשה קמיצה והקטרה והכי קאמר כשבא להקריבה היה נוטלה מתוך

הדרן עלך היה מביא

אמוכא בדורו. שהיה כמותו, ויש להבין מכאן שעדיין בימי ר"א היה רבי יאשיה בר פלוגמיה דר׳ יונתן קיים, להכי אילטריך למיחני לרבי יאשיה דדריה, לאפוקי ר' יאשיה קשישא לופוק לו:). בבעלים (קדושין לו:). בבעלים מגלן. שתהא הסוטה עלתה מניפתה, דלתא לנהן רחמנא כדכתיב ולקח הכהן מיד האשה וגו׳ ידיו תביאנה. בבעלים (00) דשלמים כחיב גבי תנופה. לכתיב בסיפיה להניף אותו מנופה וגו' (סובה מז:). להלו מה להלן בעלים. דההות בעלים. דכתיב יביא את קרבנו לה׳

תוספות שאנץ

מזכח שלמיו וסמיך ליה ידיו תביחינה (מכות יח:).

ור' יהודה סבר תורת לרבויי תרתי פ״ה דאחר שריבה הכתוב ומיעט ולא פירש מה ריבה דריבויא אשני אנשים קאי ואפי׳ בבועל אחד ולא האפי בבועל אחד ולא בשני בועלין ובעל אחד דכיון דקינא לה כבר ונמצאה נקייה נראה הדבר שאדם קנטרן הוא ומתכוין . להקניטה הילכך לא שנא מחשד ראשון ולא שנא מאחר. ל) הבעל דהא אמרינן דאין מצות כהונה במנחות אלא מקמיצה במנוחת אלא מקמיבה ואילך והגשה נמי תחלת קמיצה היא ואין זר קרב לגבי מזבח אבל קידוש כלי ויציקה ובלילה כשר בזר. ונותנה על ידה ומניף וכהז מניח ידו תחתיה יליף דתנופה צריכה יד בעלים ויד כהן ובעלים דמנחת סוטה היא האשה

נמי תחילת קמילה היא שאין זר קרב למזבח אבל קידוש כלי ויציקה ובלילה שטעונות שמן כשר בזר: ונותנה על ידה. להניף: וכהן מניח ידו מסחסיה. ובגמרא יליף דתנופה לריכי יד בעלים ויד כהן ובעלים דמנחת סוטה היא החשה: והגיש. לקרן מערבית דרומית (כ) כדתניא בפרק ג' בסדר מנחות (דף יט:). וכולהו הנך כתיבי במנחת סוטה תנופה והקרבה קמילה והקטרה: והשאר נאכל. הנקמצות שיריהן נאכלין דכתיב תורת בסתם מנחה (ויקרא ו) וזאת תורת המנחה כו' עד והנותרת ממנה וגו': ואח"כ מקריב. בגמרא פריך הא תנא ליה והקטיר ומה יקריב עוד לחחר הקטרה: פלוגתה דרבנן ור׳ שמעון בגמרא [ע״ב] ילפינן לה 'מקרחי: 'גבו' לר' יחשיה דדריה. חמורא הוא ובדורו של ר"ח בן פדת (ג) ועוד היה ר' יאשיה שהיה תנא בר פלוגתא דר׳

המנחת סוסה היא האשה ל"ה. ובירושלמי פר" אמאר לא חייש" לה להרהורא ומוקי לה בכהן זקן. אבל ק' דהיכי אמר" דכהן מניח ידו מתחת יד הבעלים ומניף והא כי האי גונא הויא חציצה דהכי נמי אמר" במנחות דאין תנופה בחוברין פ" בשותפין וקאמר היכי ליעבוד אי לינפו והדר לינפו כלומר דהשותפין יניפו זה אחר זה תנופה אחת אמר רחמנא ולא שתי תנופות ואי מנח דידיה תחת יד חבריה הויא חציצה. ו""ל דלא דמי דהכא כיון דבעי כהן